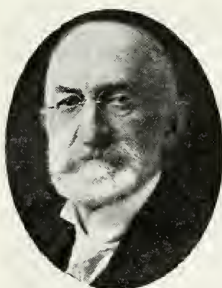

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 22 | 15. NOVEMBER 1935 | 84. AARGANG

ET BUDSKAB TIL VERDEN.

Af Præsident *Heber J. Grant.*

(Denne Tale af Præs. Heber J. Grant hortes gennem Radioen af flere Millioner Mennesker. Den udsendtes den 12. Maj over 68 Stationer i U. S. A. og Kanada. Dette, Præsidentens Vidnesbyrd, som blev givet i Salt Lake City, regnes for at være blevet hørt af flere Mennesker end tidligere i alle de 52 Aar, Præsident Grant har arbejdet i Kirken. Det var den første Radiotale, som nogen af Kirkens Præsidenter har holdt. I Forbindelse med Transmissionen var der Musik og Sang af Tabernakelkoret, bestaaende af 385 Sangere. — Red.)

Jeg er glad for denne Anledning, som jeg — formedelst Columbia Broadcasting Systemets Imødekommenhed — har til at udsende et Budskab til Medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige og til Offentligheden i Almindelighed.

Jeg skal citere Kirkens Trosartikler og tilføje nogle korte Kommentarer til dem.

1. Trosartikel: »*Vi tror paa Gud den evige Fader og paa hans Søn, Jesus Kristus og paa den Helligaand.*«

Enhver Sidste Dages Hellig tror absolut paa Biblens Lære. — »Og Gud skabte Mennesket i sit Billede, han skabte det i Guds Billede; Mand og Kvinde skabte han dem.« Der er ingen Sidste Dages Hellig, der besværer sig med Modernisme eller nye Skikke. Hvorfor? Fordi vi paastaar, at Joseph Smith i Virkeligheden var en Guds Profet, og at Gud selv aabenbarede sig for Joseph Smith samt præsenterede Jesus Kristus som »min Søn, den Elskelige«, og Joseph sagde, at de var Mænd, som var forherligede i legemlige Skikkelser, hvis Herlighed det ikke staar i dødelige Menneskers Magt at kunne beskrive. Intet trofast Medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige betvivler Guds Personlighed og Individualitet, og Jesus Kristus som Guds Søn.

2. Trosartikel: »Vi tror, at Menneskene vil blive straffet for deres egne Synder og ikke for Adams Overtrædelser.«

Med andre Ord, vi tror, at »ligesom alle dø i Adam, saa skulle og alle levendegøres i Kristus«, og at smaa uskyldige Børn, som dør, inden de bliver døbt, bliver frelste gennem Kristi Forsoningsoffer.

3. Trosartikel: »Vi tror, at alle Mennesker formedelst Kristi Forsoning kan blive frelste ved at adlyde Evangeliets Love og Ordinancer.«

Vi tror udtrykkeligt paa, hvad dette indeholder »ved at adlyde Evangeliets Ordinancer«. Vi tror ikke, at Omvendelse eller Bekendelser paa Dødslejet kan føre til Frelse.

4. Trosartikel: »Vi tror, at Evangeliets første Principper og Ordinancer er for det første *Tro paa den Herre Jesus Kristus;* for det andet: *Omvendelse;* for det tredie: *Daab ved Begravelse i Vand til Syndernes Forladelse;* for det fjerde: *Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave.*«

Vi opfordrer alle Mennesker til at læse Dr. James E. Talmages' Bog »Betragtninger over Trosartiklerne«, som indeholder de Uddrag af de hellige Skrifter, der støtter vore Paastande.

5. Trosartikel: »Vi tror, at en Mand, for at være berettiget til at prædike Evangeliet og forrette dets Ordinancer, maa kaldes dertil ved Inspiration fra Gud og ordineres ved Haandspaalæggelse af dem, som selv er bemyndigede af Gud.«

Vi paastaar bestemt at besidde denne Myndighed og forkynder til hele Verden, at Johannes Døberen, som havde Myndigheden at døbe, atter gengav det aaronske Præstedømme og tildelte det til Joseph Smith og Oliver Cowdery. Vi paastaar ogsaa, at Peter, Jakob og Johannes, vor Herre,

Jesu Kristi Apostle, gengav det melkisedekske Præstedomme ved at ordinere samme Mænd til Apostle.

6. Trosartikel: »Vi tror paa den samme Organisation som fandtes i den oprindelige Kirke, nemlig Apostle, Profeter, Evangelister, Hyrder og Lærere o. s. v.«

Det vilde ikke være nodvendigt at tro paa disse forskellige Embedsmænd samt ære og ophoje de Embeder, de besad, hvis de ikke havde Inspiration fra en levende Gud. Hvis Joseph Smith virkelig ikke var en Profet, som var sendt fra den levende Gud, vilde hele den Struktur eller Organisation, som kaldes Mormonismen, falde til Jorden, men for os er det ikke blot et Trossporgsmaal. De Sidste Dages Hellige har næsten uden Undtagelse individuelle Videsbyrd om Joseph Smiths guddommelige Mission. Det 6. August 1842 forudsagde Joseph Smith, »at de Hellige stadig vilde faa mange Lidelser at gennemgaa, og at de vilde blive fordrevet til Klippebjergene. Mange af eder vil falde fra, andre vil blive dræbt af Forfolgere eller do som Folge af udstaaede Lidelser, men nogle af eder skal leve og skal kolonisere Landet og opfore Byer, og I skal se de Hellige blive et mægtigt Folk mellem Klippebjergene.«

Bemærk, da denne Profeti blev udtalt, hvor værdilose disse Klippebjerge blev anset for at være. Paa denne Tid sagde nemlig Daniel Webster, som dengang regnedes for at være Amerikas største Statsmand:

»Hvad skulde vi gore med disse værdilose, vidtstrakte Landstrækninger? Dette Omraade med vilde Planter og vilde Dyr, disse Ørkener med flyvende Sand og Stovskyer, med Kaktus og Præriehunde.

Hvad Gavn kan vi vel faa af disse store Ødemarker og disse endelose Bjergkæder, uigennemtrængelige og fuldstændig dækket med evig Sne? Hvad kan vi vel nogensinde haabe paa at kunne gore med den 3000 Mil lange vestre Kyststrækning, klipperig, uvenlig, uindbydende og uden nogen Havn? Herr Præsident, jeg holder paa, at vi ikke ofrer en eneste Cent af de offentlige Midler til at anbringe Pacifikkysten en Tomme nærmere Boston, end den er nu.«

Om ikke Evangelisterne eller Patriarkerne formedelst Guds Inspiration er i Stand til at give Løfter om Velsignelser, som bliver opfyldte, er det jo ikke nodvendigt at tro paa Evangelister eller Patriarker. Da jeg var et lille Barn, modtog jeg en patriarkalsk Velsignelse, der beskrev mit kommende Liv, som bogstavelig talt er opfyldt, og da jeg var Præsident over Toole Stav, fik jeg en anden patriarkalsk Velsignelse, hvori det forudsagdes, at jeg skulde blive en Leder med stort Ansvar indenfor Kirken.

En af mine Døtre fik, da hun var 6 Maaneder gammel, en patriarkalsk Velsignelse om, at hun skulde leve samt blive gift med en af Guds Tjenere og blive Moder, samt at hun selv skulde blive en Leder blandt sine Medsøstre. Hun er gift med en af Guds Tjenere, har 7 sunde Børn og er nu en af Præsidentskabet i Hovedbestyrelsen for Unge Kvinders Uddannelsesforening, som repræsenterer 50.000 Kvinder. Jeg kunde omtale uendelig mange lignende Tilfælde, hvor Profetier, som er givet i patriarkalske Velsignelser, er opfyldte.

7. Trosartikel: »Vi tror paa Evangeliets Kræfter og Gaver, nemlig: Tungemaalsgaven, Profeti, Aabenbaring, Syner, Helbredelse og Udlæggelse af Tungemaal o. s. v.«

Jeg modtog som Barn en Velsignelse gennem Tungemaalsgaven, i hvilken det forudsagdes ,at jeg skulde blive en af Jesu Kristi Apostle. Min Hustru, som er død, gav mig en Velsignelse gennem Tungemaalsgaven, og denne er gaaet i bogstavelig Opfyldelse.

8. Trosartikel: »Vi tror, at Biblens Indhold er Guds Ord, for saa vidt som det er rigtigt oversat. Vi tror ogsaa, at Mormons Bogs Indhold er Guds Ord.«

En velkendt Bankmand i New York erklærede, at han var Agnostiker, efter at han havde gennemlæst Skriftet »Aarsagerne til at jeg sluttede mig til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige«, men han tilføjede ogsaa, at, hvis han troede, at Biblen var Guds Ord, var han ikke en ærlig Mand, om han — efter at have læst ovennævnte Skrift — ikke sluttede sig til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Vi paastaar, at Biblen absolut støtter og fastslaar vore Teorier. Mormons Bog udgør praktisk talt Biblen for Amerikas Urfolk, Forfædrene til Indianerne og andre Folk, som beboede Amerika, inden Columbus opdagede dette Land. Jeg vilde ønske, jeg havde en Time til at give Beviser paa Mormons Bogs guddommelige Sandfærdighed.

9. Trosartikel: »Vi tror alt det, som Gud har aabenbaret, og det, som han nu aabenbarer; og vi tror, at han endnu vil aabenbare mange store og vigtige Ting henhørende til Guds Rige.«

10. Trosartikel: »Vi tror paa Israels virkelige Indsamling, at Zion vil blive grundlagt paa det vestlige Fastland (Amerika), at Kristus vil personlig regere paa Jorden, og at Jorden vil blive fornyet og faa sin paradisiske Herlighed.«

11. Trosartikel: »Vi fordrer Ret til at dyrke Gud den Almægtige i Overensstemmelse med vor egen Samvittigheds Bydende og indrømmer alle Mennesker den samme Rettighed; lader dem tilbede hvadsomhelst, hvorsomhelst og paa hvilkensomhelst Maade, de behager.«

12. Trosartikel: »Vi tror, at vi bør være Konger, Præsidenter og Øvrigheder underdanige, samt adlyde, ære og opretholde Lovene.«

13. Trosartikel: »Vi tror, at vi bør være ærlige, sanddru, kyske, velgørende, dydige, oprigtige og gøre godt mod alle. I Sandhed vi kunde sige med Paulus: »Vi tror alt, vi haaber alt, vi har udstaaet meget, vi haaber med Guds Hjælp at blive i Stand til at udholde alt. Vi tragter efter alt, hvad der er dydigt, elskværdigt, prisværdigt og godt.«

Jeg citerer fra en Trosbekendelse: »Vi tror, at Regeringer er indstiftede af Gud til Nytte for Menneskene, og at Gud holder Menneskene ansvarlige for deres Handlinger overfor disse, baade hvor det gælder Lovgivning og Haandhævelsen af Love til Samfundets Bedste og Sikkerhed.

Vi tror, at ingen Regering kan regere i Fred, uden Love gives og ubrødeligt overholdes, som sikrer enhver Frihed i Overensstemmelse med sin Samvittigheds Bydende, Rettighed og Kontrol over Ejendom og Beskyttelse af Livet.

Vi tror, at alle Mennesker skulde og burde støtte de respektive Regeringer, af hvilke de styres, idet deres Rettigheder og Ejendomme beskyttes og værnes af Landets Love, og vi tror ogsaa, at Oprør er upassende for enhver Medborger, som saaledes beskyttes, hvorfor Oprør bør straffes; og at alle Regeringer har Ret til at give saadanne Love, som ifølge deres Hensigt er mest egnede til at fremme det Offentliges Interesse, men som alligevel paa samme Tid appellerer til Menneskets Samvittighed.

Vi tror ikke, at det er retfærdigt at blande religiøs Indflydelse med borgerlig Regering saaledes, at *eet* religiøst Samfund begunstiges og *et andet* forbydes dets aandelige Privilegier, samtidig med at dets Medlemmers borgerlige Rettigheder fornægtes dem.«

Hvad Verden i Dag behøver mere end noget andet, er ubetinget Tro paa Gud, vor Fader, og paa Jesus Kristus, hans Søn som Verdens Frelser og Forløser.

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges Budskab til Verden er, at Gud lever, at Jesus Kristus er hans Søn, og at de viste sig for Yndlingen Joseph Smith og lovede ham, at han skulde blive et Redskab i Herrens Haand til at modtage det gengivne Evangelium paa Jorden.

Jeg citerer fra en Aabenbaring givet til Joseph Smith og Sidney Rigdon:

»Og dette er Evangeliet, det glade Budskab, som Røsten fra Himlen vidnede før os, at han kom til Verden, nemlig Jesus, for at blive korsfæstet for Verden og bære deres Synder og

helliggøre og rense den fra al Uretfærdighed, at alle kunde blive frelste ved ham, som Faderen har givet i hans Magt og skabt ved ham, han, som herliggør Faderen og frelser alle hans Hænders Gerninger, undtagen disse Fortabelsens Børn, som førnægter Sønnen, efter at Faderen har aabenbaret ham.« (Pagtens Bog 76: 40—44).

Og atter fra samme Syn:

»Og vi saa Sønnens Herlighed hos Faderens højre Haand og annamnede af hans Fylde, og vi saa de hellige Engle og dem, som er helliggjorte for hans Trone, tilbedende Gud og Lammet, og dette gør de fra Evighed til Evighed.

Og se efter de mange Vidnesbyrd, der er givne om ham, er dette, som vi giver, det sidste af dem alle, nemlig, at han lever.

Thi vi saa ham hos Guds højre Haand, og vi hørte Røsten vidne, at han er Faderens Enbaarne, at ved ham og formedelst ham og af ham er Verdener blevne til og skabte, og deres Indvaanere er avlede som Sønner og Døtre af Gud.«

Det har været min store Anledning at bære dette Vidnesbyrd i England, Irland, Skotland, Wales, Tyskland, Frankrig, Holland, Belgien, Schweiz, Italien, Norge, Sverige, Danmark, Kanada, Meksiko, Hawaii Øerne og det fjerne Japan, og at oplofte min Røst og erklære, at vor himmelske Fader og hans elskede Søn atter har talet fra Himlen, og vor Frelsers Evangelium har været gengivet til Jorden. *Jeg har baaret Vidnesbyrd om, at jeg véd, at Gud lever, at jeg véd, at Jesus er Kristus, den levende Guds Søn og Menneskeslægtens Frelser, og at jeg véd, at Joseph Smith var Redskabet i Herrens Haand til Gengivelsen og Genoprettelsen af det evige Evangelium.*

Min Opfordring til alle Kirkens Medlemmer, som har det samme Vidnesbyrd, er, at de maa leve saaledes, at andre Mennesker maa se deres gode Gerninger og derigennem blive inspirerede til at undersøge vor Frelsers Evangelium.

Ord kan ikke udtrykke min Taknemlighed til Gud for Radioen, som gør det muligt for mig at bære mit Vidnesbyrd til alle Verdens Mennesker om Gengivelsen og Genoprettelsen af Jesu Kristi Evangelium.

Jeg beder Gud, at han vil velsigne hele Menneskeheden i disse besværlige Tider, at Visdom maa gives Menneskene i alle Lande til at leve saaledes, at der maa blive Fred mellem alle Verdens Folkeslag.

TROENS HYMNE.

Tro er en makt, som kan bergene flytte,
Tro kjenner intet til angst eller frykt.
Tro kun sporre hvad sier vår Herre,
Guds ord vil den vite, der hviler den trygt.

Troen vil alltid ta Herren på ordet,
Klynger sig fast til hans løfte og hånd,
Tro venter ei til hver hindring er fjernet,
Modig den bryter hvert kommende bånd.

Lykkelig enhver som sig kaller en hellig,
Eier den skatt, som av Gud kalles tro.
Ja den må finnes i hver som skal seire,
Hver som for evigt hos Jesus vil bo.

Lykkelig enhver som kan tale om Jesus,
Taler om himmelen og kaller sig god,
Eier den tro, som kan Satan bekjempe
Og hvorved Jesus i orken bestådd.

Troen den seirer i lys og i morke
Engster sig aldrig for kommende dag,
En ting den frykter, å mishage Herren
En ting den soker, å fremme Guds sak.

I troen må vi vandre evigt hver dag,
Skal vi på jorden fremme Guds sak,
Soke hans rike med tro å opbygge
Evigt stride for sannhetens sak.

Stavanger, Norge. *J. H. J.*

DEN DANSKE MISSION.

KØBENHAVNS DISTRIKTSKONFERENCE.

Fredag den 18. Oktober 1935 indledes Efteraarskonferencen i Kobenhavn med en Koncert af Kobenhavns Sangkor med Ældste Vald. Jacobsen som Dirigent og Broder Niels Henriksen som Organist. Udover de Sang- og Musiknumre, som udfortes af Korets Medlemmer, blev Solonumre af Broder Thorvald Petersen, Ældste Richard D. Johnsen og Soster Gunhild Christensen givet. Missionspræsident Alma L. Petersen benyttede Lejligheden til at gore nogle Bemærkninger.

I Anledning af Koncerten og Konferencen var der trykt nogle Adgangskort, som blev uddelt til vore Naboer og Venner, og Resultatet udeblev heller ikke, da Koncerten overværedes af 103 Ikke-Medlemmer og 82 Medlemmer af Kirken.

Lørdag Aften Kl. 8 afholdt Ungdomsforeningen Konference, og efter at Broder Wagners 2 Ungdomssange var afsunget, talte Broder Børge Kragh over Valgsproget. Desuden talte Str. Eva M. Gregersen og Ældste William Ørum Pedersen. Str. Gerda Bayer genfortalte en Historie, Koret sang »Judex« paa Latin.

Denne Ungdomskonference havde samlet 73 Tilhørere.

Søndag den 20. Oktober var en smuk, solbeskinnet Konferencedag. Kl. 9 samledes Præstedømmet i et Møde under Missionspræsidentens Ledelse. Grensforstander Jens P. Hansen gav en kort Rapport over Grenens Tilstand og paapegede Grenens Fremgang samtidig med, at han opmuntrede til stadig Fremgang.

Ældste Hans Mikkelsen omtalte Kredslærerarbejdets Betydning og Nødvendighed og fortalte også en Tildragelse, som viste, at Herren vaager over sit Præstedømme, og ved en udmærket Illustration fortalte Broder Mikkelsen, hvorledes Herren ønsker Præstedømmet skal arbejde. — Ældste Chr. Nielsen talte ganske kort om sin Mission og om Præstedømmets Pligter. Missionspræsident Alma L. Petersen henledte Opmærksomheden paa et Brev fra Præs. Joseph F. Merrill, hvori han erklærede, at den danske Menighed ikke var forøget, og forklarede derefter Betydningen og Meningen med Efes. 6: 13—17. Præsidenten sluttede med at opmuntre til større Aktivitet og Fremgang.

Kl. 10 tog Konferencens første offentlige Møde sin Begyndelse, og den første Time var overladt til Søndagsskolen, som havde tilrettelagt et udmærket Program, som udførtes af Børnene. Det var en Glæde for alle at se den Frimodighed, som Børnene lagde for Dagen. — Efter at dette Program var udført, blev den øvrige Tid overladt til Vidnesbyrd, og flere Søskende benyttede denne Anledning. Tilstede ialt 146.

Kl. 2 afholdtes Instruktions- og Funktionærmøde. Efter at Kirkens Generalautoriteter var blevet foreslaaet og opholdt, blev Præsidenterne for de forskellige Hovedbestyrelser kaldt til at fortælle Indholdet af de Breve, som Missionspræsidenten havde modtaget fra dem før hans Afrejse til Konferencen. Ældste William Ørum Pedersen gav nogle faa Bemærkninger angaaende Læsningen af Kirkens Litteratur og Subskription paa »Stjernen«. — Grensforstander Jens P. Hansen aflagde den samme Rapport over Grenens Tilstand, som blev givet ved Præstedømsmødet, og opmuntrede til større An-

svarsfolelse. Missionspræsidentinde Eliza Petersen udtrykte sin Glæde og Paaskonnelse over den bemærkede Fremgang. Missionspræsident Alma L. Petersen sluttede Modet med nogle formanende og opmuntrende Ord til de Tilstedeværende (ialt 81) om foroget Aktivitet.

Kl. 7 begyndte den store, offentlige Gudstjeneste, som overværedes af 154.

Ældste Soren Christensen talte om »Hvad er Betingelsen for at indkomme i Guds Rige«, Ældste Hans Mikkelsen talte om »Tidernes Tegn paa Kristi Komme«.

Missionspræsident Alma L. Petersen var sidste Taler og talte om Oxfordbevægelsen og paaviste »Mormonismen«s Storhed sammenlignet med deres »Absolutter«.

Imellem Talere sang Str. Eliza Petersen og Str. Grethe Hanssen en smuk Duet »The gates of gold«, Koret sang »Judex«, og Broder Niels Henriksen spillede »Largo«.

Mandag Aften afholdtes der selskabelig Sammenkomst, som var arrangeret af Ungdomsforeningen. 130 overværede denne Afslutning paa den vellykkede Konference.

PRIMARY HOLDER FEST I ODENSE.

Primary-Klassen afholdt Fest den 4. Oktbr. Kl. 7. Ledet af Præsidentinde Carla Madsen.

Da alle Bornene var udenfor Kirken, var Festen beregnet paa at vise Forældrene, hvad deres Born gik hen til.

Festen aabnedes med Sang Nr. 203. Bon af Hildborg Larsen. Sang Nr. 188 »Gor hvad er Ret«. Indledningstale af Præsident Hansen: »Hvad er Primary-Klassen«. Oplæsning af Lillian Larsen. Duet af Dorrit Svenning og Ketty Jensen: »Jeg er Sangen«. Deklamation af Edith Larsen. Duet af Ella og Carla Madsen: »Hjem, Hjem«. Oplæsning af Kaja Madsen: »Stoppenaalen«, hvorefter Tiden gik med forskellig Underholdning samt Servering af Æblekage og Frugter. Afslutningsbon ved Br. Rulon Hansen. Tilstede 31.

En god Tid tilbragtes, og Forældrene var særdeles tilfredse.

Primary-Klassen.

ANKOMST OG BESKIKKELSE.

Ældste Amos Ray Jackson, Salt Lake City, Utah, ankom til Kobenhavn den 2. November og er beskikket til at arbejde som Missionær i Kobenhavn.

AFLØSNING.

Ældste Chr. Nielsen, som ankom til København den 15. Dec. 1933, er nu hæderlig aflost med Tilladelse til at rejse

hjem. Ældste Chr. Nielsen har foruden at have virket i Odense, København og paa Bornholm været Distriktspræsident i Aalborg og Aarhus, og han var ogsaa Præsident over baade Aalborg og Aarhus, da de var sammenføjet til eet Distrikt. Overalt, hvor Broder Nielsen har arbejdet, kan der siges, at han altid har ønsket at gøre det Arbejde, han var kaldet til. Han var en ærlig og oprigtig Missionær og har derfor ogsaa vundet sig Venner overalt.

Ældste Nielsen afrejser fra Hamborg med »S. S. Manhattan« den 20. November, og vi benytter Lejligheden til at sige ham Tak for hans Arbejde og Kammeratskab, og vi ønsker ham god Rejse hjem og beder Herren velsigne ham med Held og Lykke i Fremtiden.

Alma L. Petersen,
Missionspræsident.

DEN NORSKE MISJON.

FEST I AALESUND.

Aalesund gren av Jesu Kristi Kirke av S. D. H. avholt fest i Turnhallen fredag aften 27. sept. 1935.

Festligt var intrykket vi fikk, da vi kom inn i lokalet, som var vakkert dekoret med grønt samt amerikanske og norske flagg. Bordene var arrangert i hesteskoform og aldeles nydelig pådekket samt smakfull pyntet med blomster og flagg (amerikanske og norske). Efter at gjesterne var placert runt bordene, fikk vi inledningsmusik av pianist Kåre Våge, derefter korsang (»O min fader, du som troner«) efterfulgt av bønn ved Bjarne Nostdal; så korsang igjen (»Gjør hvad er rett«), hvorefter programchefen elste Le Roy M. Strand presenterte festkomitéens formann elste Orson W. Gundersen for gjesterne. Elste Gundersen holdt velkomsttale på grenens vegne, derefter blev kvinneforeningens presidentinne søster Marie Steffensen presentert, og hun hilste velkommen på kvinneforeningens vegne og leste op et dikt skrevet for anledningen. Så fikk vi pianosolo av Kåre Våge efterfulgt av en herlig fiolinsolo av Leif Nøstdal, derpå to duetter sunget på amerikansk av elstene Strand og Gundersen. Imidlertid var maten blitt servert, den bestod av chokolade og smørogbrød samt amerikansk sasat, det var forøvrig amerikansk stil over hele arrangemanget. Broder Arthur Andersen holdt i strålende humør en festtale, som ved sin likrefremme og humoristiske tone fikk folk til riktig å føle sig hjemme.

Derpå blev bordene ryddet bort, søster Steffensen læste atter et dikt og opfordret gjesterne til å hjælpe oss til å kunne hjælpe andre ved å la oss få nogen håndarbeider; det

lykkedes bra. Tilslutt hadde vi en lekeperiode, under hvilke alle moret sig kostelig. Søster Tholine Andersen avsluttet med bønn. Det var 20 år siden, Aalesunds gren av Jesu Kristi Kirke avholdt fast forrige gang, men det blir sikkert ikke så lang tid til næste fest, da denne var så helt igjennem vellykket og godt arrangert.

HVORVED SKAL EN UNG HOLDE SIN STI REN?

Af *Chr. Pedersen,* Randers.

Hvorved skal en ung holde sig ren? Derved at han holder sig efter Guds Ord. — Salm. 119.

Og hvad er saa Guds Ord?

Det er:

Du skal elske Herren, din Gud, af dit ganske Hjerte, Sjæl og Sind og give ham Æren som din Overordnede.

Du skal elske din Næste som dig selv, og du skal ære din Fader og Moder, at det maa gaa dig vel, og du maa længe leve paa Jorden.

I seks Dage skal du arbejde, men paa den syvende skal du hvile fra al legemlig Gerning og helligholde denne til Dygtiggørelse og Udvikling af din Aand, især om de Ting, der hører Himmeriget til.

Du maa ikke stjæle.

Du maa ikke lyve og bedrage.

Du maa ikke bære falsk Vidnesbyrd om din Næste.

Du maa ikke begære din Næstes Hustru, Okse, Asen eller noget, der hører din Næste til.

Du maa ikke bedrive Hor.

Manden skal opdyrke Jorden og gøre sig den underdanig, og Kvinden skal efter sine Evner hjælpe ham dermed; dertil skal hun føde Børn til at opfylde Jorden med.

Du skal holde dit Legeme rent og sundt; ryg ikke Tobak, drik ikke Spiritus; naar du afstaar fra dette, vil den Helligaand tage Bolig i dit Legeme, og du vil føle dig i Samfund med Gud.

Vær barmhjertig imod dine Medmennesker og hjælp dem efter din Evne, saafremt de er i Nød timeligt eller aandeligt.

Vær god og venlig overfor Dyrene, thi disse er ogsaa til en vis Grad din Næste.

Saafremt du lever efter dette, vil du komme til at høre til de udvalgte, som kaldes Guds elskede Børn, og Medregenter med Jesus Kristus i det celestiale Rige.

SKANDINAVIENS STJERNE
Et halvmaanedligt Tidsskrift for Jesu Kristi Kirke
Af Sidste Dages Hellige.
Oprettet i Aaret 1851.

Ansvarshavende Redaktør:	Redaktionssekretær og Translatør:
Alma L. Petersen.	William Ørum Pedersen.

HVAD SKULDE VI FORKYNDE?

De, som har læst Præsident Grants Aabningstale ved Kirkens sidste Generalkonference i April eller hans Radiotale til Nordamerika den 12. Maj, som indleder dette Nummer, maa have faaet Indtrykket af den almindelige Oprigtighed af disse Taler. De er direkte Modeller for, hvorledes Evangeliet bør forkyndes, og alle Ældster burde tage Lære deraf i deres Missionsarbejde. Læg blot Mærke til dette:

»Hvad Verden i Dag behøver mere end noget andet, er ubetinget Tro paa Gud, vor Fader, og paa Jesus Kristus, hans Søn som Verdens Frelser og Forløser. Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges Budskab til Verden er, at Gud lever, at Jesus Kristus er hans Søn, og at de viste sig for Yndlingen Joseph Smith og lovede ham, at han skulde blive et Redskab i Herrens Haand til at modtage det gengivne Evangelium paa Jorden.«

Saaledes lød Præsidentens Ord i Radiotalen, hvorefter han citerede det 76. Kapitel i Pagtens Bog, Vers 22—24, en Aabenbaring viet til Joseph Smith og Sidney Rigdon: »*Og se efter de mange Vidnesbyrd, som er givet om ham, er dette, som vi giver, det sidste af dem alle, nemlig: at han lever, thi vi saa ham hos Guds højre Haand, og vi hørte Røsten vidne, at han er Faderens Enbaarne, at ved ham og formedelst ham og af ham er Verdenerne blevne til og skabte, og deres Indvaanere er avlede som Sønner og Døtre af Gud.*«

Ingen Paastand kan vel være mere direkte og bestemt. De er saa ligetil, at alle kan forstaa dem. Der behøves ingen lærd Doktor til at forklare dem. For at forklare Mormonismens Budskab behøves ingen Hjælp fra Videnskab, Filosofi eller Metafysik.

Verdens Lærdom er god. Det er udmærket at besidde den. Den er kommet gennem Oplysning fra den Aand, der straaler ud fra Guds Trone, men lærde Mænd blev ikke udvalgt som Redskaber til Genoprettelsen af Jesu Kristi Evangelium

paa Jorden i vor moderne Tid. Mænd, som var ubekendte med denne Verdens Lærdomme, kaldtes til denne Tjeneste. Lærde Mænd kunde ikke benyttes dertil, thi de vilde have givet falske Ideer og Teorier om Gud og hans Aabenbarelser til hans Børn; deres Sind var ikke modtagelige for Aandens hviskende Stemme om de aandelige Sandheder. Evangeliets Budskab ligger bedst gemt i et ligefremt Sprog, saa det kan forstaas af alle, selv de mindst lærde, blot de er »rene af Hjerte« og i Virkeligheden ønsker at kunde deres Slægtskabsforhold til vor Fader i Himlen.

Derfor er Enkelthed den Kaabe eller det Mønster, som karakteriserer Evangeliets Budskab til Verden — en Kendsgerning, som bør huskes af alle dets Forkyndere.

Om end lærde theologiske Doktorer pryder deres Prædikener med fornemme Udlæggelser og lærde Afhandlinger fra Filosofiens store Verden, er dette ikke nogen Grund til, at vore omrejsende Ældster skulde gøre ligesaa. Vi er udsendt i Verden for at forkynde et enkelt Budskab, som skal præsenteres paa den enkle Maade, som Frelseren selv lærte os det, og vi skulde ikke efterligne det kunstlede Sprog, som de lærde Doktorer — der vedkender sig hans Navn — benytter.

Vort Budskab behøver ingen filosofiske Prydelser, ingen Ornamenter af fornem Veltalenhed, thi det er iklædt den mest værdifulde af alle Kaaber — Sandheden. Vort Budskab *er* faktisk Sandheden, og det erkendes selv af dem, der er rede til at modtage og annamme det.

Vort Arbejde bestaar i at lære og forkynde om dette Budskab og ihærdigt og ufortrødent at finde de, som er beredt til at modtage det. Til dette Arbejde behøver vi alle de Talenter og Gaver og al den Energi, vi er blevet velsignede med, og om vi med Tro og Ydmyghed hengiver os selv i dette, vilde vi finde det herligt og tilfredsstillende, og vi vilde blive fri for alle nedbrydende Øjeblikke. Vi vil faa interessante Erfaringer og Situationer, som vil bringe os al den Kundskab og Visdom, vi kunde ønske.

Præsident Grants Radiotale er en værdig Model for alle omrejsende Ældster og Missionærer i Verden. Jeg tro, at jo nærmere Ældsterne kommer denne Form for Forkyndelse, des mere vil Mesteren anerkende dem, og vi er forpligtet til at tjene ham og lære Verden om ham, som han virkelig er — en levende personlig Forløser, som vil opholde og støtte alle, som modtager ham og holder hans Befalinger. Lad os udføre dette saa anerkendelsesværdigt som muligt.

Joseph F. Merrill.

SØNDAGSSKOLEN

Lektier for Børneklasser (under 10 Aar).

24. November.

Denne Søndag benyttes til Oversigt over de sidste 4 Lektier, begyndende i »Stjernen« den 15. Oktober.

---

1. December.

SAMUEL, GUDS UNGE TJENER.

Tekst: 1. Samuel 1; 2: 1—11, 18—21; 3.

1. Samuel »begæret af Gud«, (a) hans Moders Sorg, (b) hendes Bøn i Templet, c) Gud giver hende Samuel, (d) Navnets Betydning.
2. Samuel overladt til Gud, (a) hans Moders Løfte, (b) hun holder sit Løfte.
3. Den unge Tjener, Samuel, (a) Arbejdet i Templet, (b) Herrens Budskab til Samuel — hvorledes han kom til ham, og hvad han fortalte ham.

Af denne Lektie lærer vi, at selvom vi er unge, er der Maader, hvorpaa vi kan tjene Herren. — I Forbindelse med denne Lektie vil det være passende at henlede Opmærksomheden paa en anden Herrens Tjener, som kun var en Yngling, da han blev kaldet, Profeten Joseph Smith, og fortæl dem lidt om ham.

Lektier for Børneklasser (10—14 Aar).

24. November.

ANNANIAS OG SAPHIRA FORSØGER AT VÆRE UÆRLIGE OVERFOR HERREN OG BLIVER STAFFET.

Tekst: Ap. Gern. 4. og 5. Kap.

1. Apostlene forkynder Evangeliet med stor Kraft og helbreder syge.
2. Apostlene bliver fængslet, (a) forkynder dog Evangeliet, (b) bliver atter løsladt.
3. De Hellige har alt i Fællesskab, (a) to Medlemmer forsøger at bedrage, (b) de bliver fordømt af Peter, (c) de bliver baaret døde ud.
4. Kirken vokser, (a) i Medlemstal, (b) i Trosstyrke.

Af denne Lektie lærer vi, at for at nyde Herrens forjættede Velsignelser til Fulde maa vi adlyde alle Evangeliets Love og Befalinger.

---

1. December.

OVERSIGT.

1. Hvad fandt Sted paa Bjerget, hvor Peter, Jakob og Johannes var med?
2. Hvilket Vidnesbyrd gav Gud den Gang om Jesus?
3. Hvilken Ordinance indstiftede Jesus, da han nod sit »sidste Maaltid«?
4. Hvad tryglede Jesus om i Gethsemane Have?
5. Hvilken Lydighedserklæring gav Jesus ved denne Lejlighed?
6. Hvad sagde Pilatus om Jesu Skyld, og hvad gjorde han til Trods for denne Mening?
7. Hvad fortalte Jesus dem, som græd ved hans Kors?
8. Hvilket Skriftsted blev opfyldt, da hans Side blev gennemstukket af et Spyd?
9. Hvem væltede Stenen fra Aabningen til Jesu Grav?
10. Hvorfor betalte Præsterne Soldaterne, som havde staaet Vagt, for at sige, at Disciplene havde taget Jesu Legeme fra Graven?
11. Hvad befalede Jesus sine Apostle at gøre?
12. Hvornaar skulde Apostlene begynde deres Arbejde?
13. Hvorledes udvalgte Apostlene en ny Apostel i Judas' Sted?
14. Hvorfor var Apostlene samlede paa Pinsedagen?
15. Hvad skete ved denne Lejlighed?
16. Hvad var Resultatet af Apostlenes Forkyndelse denne Dag?
17. Hvilket vidunderligt Mirakel udførte Peter og Johannes ved Salomons Port?
18. Hvad viste Apostlenes Udøvelse af Miraklerne?
19. Hvad gjorde de fordums Hellige med deres Ejendele?
20. Hvorfor blev Annanias og Saphira straffet?

UBESVAREDE BØNNER.*

Tekst: Mark. 14: 34—36; 2. Kor. 12: 7—10.

I den forrige »Stjerne« blev vi af Artiklen »Herre, lær os at bede« (Side 472) bekendt med Bønnens Nødvendighed og Betydning set fra et bibelsk Synspunkt, og der blev nævnt mange Skriftsteder, og der kunde nævnes endnu flere, men det er ikke blot i Biblen, at vi bliver bekendt med dette, thi det samme fremhæves stærkt i 3. Nephi 18: 18—21 (se det),

* Lektie for Senior og Juniorklassen den 24. November.

og Herren har ofte mindet de Hellige om det i vor Tid igennem hans Profeter. Se Pagtens Bog 19: 28; 103: 36 og 88: 26.

Brigham Young sagde ved en vis Lejlighed: »Lad enhver Mand og Kvinde paakalde Herren, og det maa gores af et oprigtigt Hjerte, hvad enten de arbejder, eller de er i deres Lonkammer, enten det er offetligt eller privat. Lad dem bede til Faderen i Jesu Kristi Navn, at han vil velsigne dem og bevare dem og vejlede dem, og at lære dem Livets og Saliggorelsens Vej, som vil gore dem i Stand til at leve saaledes, at de vil faa den evige Frelse, som vi stræber efter.« Brigham Youngs Afhandlinger, Side 66.

Den velkendte Karl G. Maeser sagde: »De beder bedst, naar De mest foler Ønsket om at bede, men De skulde bede mest. naar De foler dette Ønske mindst.«

Mange Vidnesbyrd har fra Tid til anden været baaret om besvarede Bonner, men der har ogsaa været givet mange Beretninger om ubesvarede Bonner, saavel i vor Tid som i fordums Tid, og den henviste Tekst giver bl. a. ogsaa nogle saadanne Eksempler. Job udtrykte en Gang lignende Tanker: »Jeg skriger til dig, men du svarer mig ikke.« (Job 30: 20).

En af de storste Prover for vor Tro er ubesvarede Bonner. Hvorfor bliver de ikke besvaret? I denne Artikel vil vi behandle nogle af Aarsagerne til, at vore Ønsker og Bonner ikke altid bliver besvaret.

For det første mangler vi Forstaaelse af det, vi beder om. Vi beder i Uvidenhed om vore mest onskværdige Fornodenheder. Vi véd ikke, hvad vi behover mest. Det er mange Gange bedre ikke at opfylde nogle Bonner end at opfylde dem. Hvor mange har ikke — efter at have faaet, hvad de bad om — været bedrovet over, at det blev givet dem? *Vi véd ikke, hvad vi beder om.* Beretningen i Matt. 20: 20—24 (se og læs det) vil ogsaa været typisk Eksempel paa dette.

Vi soger ofte efter Ting, som slet ikke er til vort Bedste. Naar vi standser og betragter Tingene, opdager vi ofte, hvor upassende det egentlig er, at vi henvender disse Ønsker til Gud, og vi ser hvor begrænset vor Forudseenhed er. Vi kan derfor lære meget af Kristi egne Ord »ske ikke min men din Vilje«.

En anden Aarsag til, at vore Bonner ikke bliver besvaret, er fordi, vi lader vore Bonner erstatte vort Arbejde. Vor himmelske Fader gor aldrig noget for os, som vi selv kan gore. Hvilken Tilstand vilde Verden ikke være i, om alt kunde udfores ved blot at udtrykke det i en Bon i Stedet for lidt Anstrengelse? Paa denne Maade vilde Herren altsaa faktisk være en Slags Bydreng. Livet vilde være ganske ode, om dette var Tilfældet. Der er megen Logik i Spurgeons »Bed

til Gud, men hold Hammeren i Sving«, eller analogt med det danske »Med Guds Hjælp og lidt Haandkraft gaar det altsammen«. Der er ingen mere virkningsfuld og smuk Bøn end Davids »Ransag mig, Gud, og kend mit Hjerte; prøv mig og kend mine Tanker. Og se, om jeg er paa en Vej, som fører til Smerte for mig, og led mig paa Evighedens Vej.« (Psalm. 139: 23, 24).

Der er 3 Maader, hvorpaa Menneskene kan arbejde i Harmoni med Gud: (1) ved Arbejde; (2) ved Eftertanke og (3) ved Bøn.

Vi er ikke altid selv rede til at modtage det, vi beder om. Vi maa vente, vi maa vise vor Oprigtighed ved at bede ofte »Søger, og I skulle finde«. Vi beder for Udbredelsen af Sandheden og for en Retfærdighedsregering og for større Ting, som vi er interesseret i, og vore Bønner bliver ikke straks besvaret.

Bønner skulde siges i Jesu Kristi Navn og skulde derfor være i Harmoni med hans Aand.

Anerkendte Bønner bliver som Regel besvaret paa en eller anden Maade: Enten ved en Forandring af de Forhold, som vi taler om, eller ved at give os tilstrækkelig Kraft til at overvinde disse Forhold — det sidste er det mest almindelige. I denne Tid er der ingen Tvivl om, at mange beder om Hjælp til at overkomme deres Gæld. Den mest almindelige og fornuftigste Maade, disse Bønner bliver besvaret paa, er ved at inspirere de, som beder, saaledes, at de paa en eller anden Maade kan finde en Udvej, hvorved de kan opfylde deres Forpligtelser paa en tilfredsstillende Maade. Vi beder for vore kære, som lider Nød, men vore Bønner bliver ikke altid besvaret. Vi véd ikke hvorfor — vi véd dog, at Døden er ligesaa nødvendig som Fødselen — og at det er en Del af den store Plan, at alt hørende til Liv og Død ikke hører os til, men at dette ligger i Guds Hænder.

Vore Bønner bliver ikke altid besvaret, og det er sikkert ogsaa ofte godt. Selv Mesterens Bøn »Fader, er det muligt, da lad denne Kalk gaa mig forbi« kunde ikke opfyldes, men han blev naadefuldt besvaret og trøstet, da han bad i Gethsemane Have.

Som Artiklen i den sidste »Stjerne« fortæller, er der vel næppe nogen Bøn, som har givet større Resultater end den Bøn, som i al Ydmyghed blev opsendt af den ydmyge Dreng, som senere blev kaldet til at være et Redskab i Herrens Haand til at genoprette hans Kirke, Profeten Joseph Smith.

En af de Bønner, som vi sikkert alle kan lære mest af, og den Bøn, som atter viser Mesterens Storhed og Hellighed, er »Fader, tilgiv dem, for de vide ikke, hvad de gøre«.

Spørgsmaal og Problemer:

1. Diskuter Brigham Youngs og Karl G. Maesers Udtalelser om Bøn.
2. Hvad menes der med Pagt. B. 103: 36?
3. Faar De mere Tillid til et Menneske, som De véd holder sine Bønner eller ej?
4. Giv Beviser fra Skriften, at vi skulde bede.
5. Vis at nogle Bønner ikke bliver besvaret.
6. Betragt de 3 Aarsager til, at nogle Bønner er ubesvaret.
7. Læs og diskuter Alma 34: 17—27.
8. Hvor ofte og hvad skulde en virkelig Sidste Dages Hellig bede om?
9. Hvilken Betydning har Bøn for Dem?
10. Bliver De opmuntret eller ked af at bede, naar de hører Paastanden »Ikke enhver, som siger til mig: Herre, Herre, skal indkomme i min Faders Rige, men den, som gør min Faders Vilje«? — Hvorfor?

»DET ER FULDBRAGT«.*

»Jeg vendte tilbage og saa under Solen, at Løbet ikke er i de lettes Magt, og Krigen ikke i de vældiges, og ej heller Brødet i de vises, og ej heller Rigdommen i de forstandiges; og ej heller Gunst i de klogtiges; thi Tid og Hændelse ramme dem alle.« (Præd. 9: 11 — se ogsaa Matt. 10: 22; Mark. 13: 13; 1. Tim 4: 7—8; Joh. 19: 30).

Efter den Beretning, som vi har fra Johannes, var de sidste Ord, som lød fra Mesterens Læber »Det er fuldbragt«. Hans Triumf og Herlighed ligger i disse Ord, og et af de Spørgsmaal, som vi derfor passende kan stille os selv, vil da være: »Hvorledes vil vi afslutte vort Liv? Hvad efterlader vi?«

Det er en af Livets fundamentale Ting, at det skal leves lige til dets Afslutning. Intet Menneske kan paa nogensomhelst Tid prale af, at han er frelst, for ingen véd nemlig, *hvorledes deres Liv vil ende*. Meget er afhængig af dette.

Der henvises ofte til Ungdommens Fejltagelser, men vi behøver blot hver især at tænke og spørge: »Hvad gør jeg for at forhindre denne Fejltagelse i at blive gjort?« og saa vil det ikke være saa almindeligt at finde Fejl ved andre. Der er mange, som altid begynder godt, men ender skuffende. Ingen véd, før han naar midt ud paa Havet, om hans lille Kraft

* Lektie for Senior- og Juniorklassen den 1. December.

er stærk nok til at modstaa de Storme, som eventuelt vil møde ham, saaledes at han kan naa den anden Side af Kysten i Sikkerhed, for Stormene, som møder alle »Rejsende«, vil tiltage i Styrke paa Vejen mod Maalet.

Det er, som før sagt, ganske let at finde gode Begyndere, men der er mange, som er daarlige til at holde ud. Mangt et Maal er uopnaaet, blot fordi den sidste Storm fik Overhaand og fik den stræbende til at føle sig ude af Stand til at fuldende Arbejdet. Er De deriblandt? De fleste af os vil maaske være at finde blandt disse, og derfor er det passende, at vi bliver bekendt med denne Artikel og derefter gør alt for at være udholdende i vore Bestræbelser, for den, der taalmodigt fortsætter fremad mod et Maal, vil virkelig ogsaa naa dette og »nyde Glæde«, som det er Menneskets Hensigt i dets Tilværelse.

Enhver Dygtighed — ligegyldigt paa hvilket som helst Omraade — har absolut maattet gøre et stort og maalbevidst Stykke Arbejde, inden han naaede dette Maal, og om vi spurgte ham, vilde vi sikkert høre, at han nu foran sig havde et større Maal, hvilket var Aarsag til hans stadige Flid. Det samme Forhold gør sig gældende i det religiøse Liv. Vi, som Sidste Dages Hellige, hører ofte om de herlige Velsignelser, som venter de trofaste, men vi synes dog ikke altid at forstaa, at Velsignelserne kun er en Følge af *Trofasthed indtil Enden.* Dette at blive Medlem af Kirken er ikke tilstrækkeligt for at arve evig Glæde, Frelse og Ophøjelse. Lignelsen om Talenterne lærer os tydeligt, at vi vil blive krævet til Regnskab for de Talenter, som vi har været betroet, og »hvor meget er givet, kræves meget«, saa om vi forstaar mere til Guds Hensigter og Vilje med sine Børn, burde vi ogsaa i samme Forhold være bedre end de, der ikke kender det, og derfor ikke vil blive dømt for det. Mange synes at have haft den Opfattelse, at der intet kræves af os som Medlemmer af Kirken, men denne Mening er ganske fejlagtig, og de Medlemmer, som er kommet i Kirken med den Mening, har sikkert allerede opdaget, at dette netop ikke var Tilfældet i vor Kirke som i andre Kirker. Om vi ønsker en kostbar Skat, maa vi betale Prisen. Ligesaa med de, der modtager Evangeliet: *Vi maa betale Prisen.* Vi maa aktivt arbejde for den Sag, som vi har annammet, paa alle mulige Maader.

Efter at Paulus havde gennemgaaet alt, hvad han var Genstand for, kunde han med Sandhed sige: »Jeg har kæmpet den gode Strid og være trofast indtil Enden.«

Om Mesteren havde givet op i Gethsemane Have og erklæret sig ude af Stand til at fuldføre hans Gerning, vilde hans herlige Lærdomme have været glemt, hans Kærligheds-

og Barmhjertighedsgerninger uden Værdi, og hans guddommelige Mission vilde have været forfejlet.

Der er ikke noget mere tragisk, end naar et Menneske i en lang Tid har levet et retskaffent og nobelt Liv, men som saa — formedelst en Svaghed — forandrer dette. En Mand, som i 50 Aar har haft en hel Del Tillidsposter, betroet mange Midler og desl., men som saa efter de 50 Aar begaar en uærlig Handling, vil aldrig blive husket for hans 50 Aars gode Tjeneste. Det vil fuldstændig været visket ud. Hvor mange er der ikke lig dette?

Men hvad er det, som bedst vil gore os i Stand til at fuldende Livet paa en rigtig Maade? Hvad er det, som hjælper os sejrende gennem Tidernes vanskelige Malstrom? Dette er Sporgsmaal, som vi alle kunde lide at faa besvaret. Hvad er Deres Svar? — Her er vort: Kundskaben om, at en guddommelig Hensigt gaar igennem Universet; at Verden er bygget paa moralske Love; at Retfærdighed, Sandhed og Retskaffenhed altid vil dominere til Enden; at Carlyle havde Ret i »En Logn kan ikke leve«. En tydelig og fast Tro paa Gud, hans Personlighed, Magt og Hensigter. Kundskaben, at han lever og regerer dette Værk til hans Borns Frelse — dette er vort Svar.

Den herliggjorte Forløser havde den vanskeligste og haardeste Afslutning, noget Menneske nogensinde har haft.

Korsfæstelsen var en grusom, umenneskelig Dod. Han gik modigt i Doden.

Hvorledes vil vort Liv ende? Lad os haabe, at vi den Dag, Bogerne skal oplades og Summen af alle vore Gerninger skal gores op, at der om vort Liv kan skrives med store og skinnende Bogstaver *godt*, og der kan blive sagt: »Vel, du gode og tro Tjener, du var tro over det lidet, jeg satte dig til; gaa ind til din Herres Glæde.«

Spørgsmaal og Problemer:

1. Forklar Skriftstedet, som indleder denne Lektie.
2. Hvad betyder Mesterens Ord »Det er er fuldbragt«?
3. Hvorfor vilde hans Liv have været en Fejltagelse, om han ikke havde holdt det ud til Enden?
4. Hvorledes kan et Vidnesbyrd om Kristus hjælpe os til *Trofasthed til Enden?*
5. Hvorfor kan intet Menneske prale af at være frelst?
6. Vis at *vi maa betale Prisen?*
7. Hvad vil bedst gore os i Stand til at *holde ud indtil Enden?*

TROSOPBYGGENDE HISTORIER.

HISTORIEN OM EN SANG.*

De hadde sunget rundt leirbålet, sanger som de alle kjendte og kunde synge uten bøker. Det var kjærlighetsviser, krigssanger og søndagsskolesanger. »Nu, lad mig prøve dere og se, hvor mange Salmer fra S. D. H. sangbok dere kjenner«. »Alle ferdige«. »Hav takk for Profeten du sendte«. De tre vers blev gjennemgått uten avbrytelse. Så kom: »O, sig hvad er sandhet?«, som også gikk meget godt. »Fint«, var anmerkningen. »Syng nu »Kom Hellige«.« De begynte alle godt og klarte sig igjennem det første vers:

Kom, Hellige! fremad og frykter ei,
Kun med mot fremad drag;
Skjønt tornestrøet kan synes denne vei,
Gud er med dig hver dag.
Oss bedre er at jage vekk,
Unyttig kummer, kvat og skrekk,
Og fryd bor da i hver en sjel,
Alt er vel, alt er vel!

Sangerne stammet litt på det annet vers. De kjendte den øiensynlig ikke godt, hvorfor lederen sa: »Alle burde kjenne denne sang og synge gjennem alle fire vers. Denne sang har en meget interessant historie. Vil dere høre den?« »Ja, ja,« var svaret.

All right, mens dere får pusten igjen, vil jeg fortelle dere om denne sang. Den var skrevet av William Clayton, en av pionerene og for en tid profeten Joseph Smiths privatsekretær. Vi kan godt tenke oss, at prøverne og lidelserne, som disse første emigranter over sletterne gjennemgikk, var svære. Mange av dem forlot konfortable hjem og brøt all forbindelse med civilisasjzonen for å møte ørkenen, som lå foran dem. Fattige, syke, utmattede og motløse var uten tvil mange av dem på denne lange, trettsomme reise. Bare deres tro holdt dem oppe, og når dagens marsj var endt, og de samlet sig om bålet om aften, sang de for å gi deres segnende ånd styrke. Og det var i denne hensikt og for å bringe opmuntring og trøst, at br. Clayton skrev denne salme. Lytt til det annet vers:

Mon vi skal grete, om vor lodd er hård,
Nei, o nei — alt er vel! Hvo kan forvente
Han belønning får som i kamp ei tok del.

* Lektie for Fællesklassen den 24. November.

Omgjord din lend og tap ei mot,
Gud fører oss på sikker fot.
Og vi skal føle i vor sjel
Alt er vel — alt er vel.

Dette gav sangerne et større syn på livet og gjorde de nærværende onder lettere å bære. Så utpekte sangen fremtiden og landet, som de skulde gå til, hvor de vilde bli kvitt pøbel, og vilde møte slike savn som disse folk gjennemgikk for et prinsipps skyld. De sang:

Vi finner stedet for Guds stille fred,
Hist i vest, Zions land,
For Herrens folk et utsokt helligt sted,
Gud oss der signe kan,
Vor lovsang der nu høres skal, gjenlyde høit
I bjerg og dal, for Israels konge, gled din sjel,
Alt er vel, alt er vel.

Nu kommer begivenheten, som jeg ønsker å fortelle. En aften, som emigrantene gjorde holdt for natten, bemerket man, at en av brødrene var fraværende fra leirbålet. Hans uteblivelse forårsaket engstelse, og et eftersøkelseskompagni skulde nettop utsendes, da han kom. Han var syk og blev fritatt for å spende fra sin okse og delta i det øvrige kveldsarbeide. Efter aftensmaten sluttet han sig til de andre ved leirbålet. Snart begynte han å synge: »Kom Hellige« med en bløt, melodislk stemme. I almindelighet brukte de andre å delta, når en sang blev påbegynt, men denne aften kunne de bare sitte og lytte til denne brors hjerteutøselse, som han satt og sang denne sang til ede. Alle var overordentlig betatt av den bløte melodi. Særlig virkningsfuldt var begynnelsen på det siste vers:

»Om hytten på vor reise brytes ned,
Salig dag, alt er vel.«

Litet ante tilhørerne, at det lys, som hvilte over hans ansikt, da hans stemme steg i de siste linjer, var annet end det flakkende skjær fra bålet, han satt ved. En høitidelig stilhet rådet, efter at sangen var sunget til ende. Og mangt et øie var tårevedt.

Den neste morgen, da selskapet var færdig til å dra videre, kom ikke denne bror, som hadde sunget så herlig aftenen før. Da de kom til hans vogn, fant de, at han var død i løpet av natten. Han lå der kold og livløs, men der var et uttrykk av fred og glede over det opadvendte ansikt. De begravet ham der ved veien og satte stenen, som han hadde satt på aftenen

i forveien, for å vise hans siste hvilested. Hans grav var en av de mange, som viser veien for de Sidste Dagers Helliges marsj fra Illinois til det store vesten, et tusen miles tung reise for at de kunne være istand til å leve deres religion og dyrke Gud efter deres samvittighets bydende. Lad oss gjenta hele det siste vers av denne sang. Når dere synger den, stop aldri ved tredje vers, men syng den hele:

Om hytten på vor reise brytes ned,
Salig dag! Alt er vel!
Endt er da alt vor trengsel og ufred,
Og hos Gud bor vor sjel.
Men om vort liv det bliver spart,
Og vi med Israel får part,
Vi Jesus da vil møte snart,
Alt er vel! Alt er vel!

Den 1. December.

Klasseledelsen kan selv vælge en passende Historie til denne Dag.

JOSEPH SMITHS BØNHØRELSE.

Mel.: »Syng med os, baade Mark og Skov«, eller: »Lovet være du, Jesus Krist«.

Syng til Guds og til Kristi Pris
Frydesange paa Engles Vis!
De kom fra høje Himle ned;
Joseph fik ypperlig Besked —
Vær takket, Gud!

O, hvor herligt et Syn det var!
Lys, mer' herligt end Solen klar,
Straalede ned paa Joseph Smith;
Elohim talte til ham blidt —
Vær takket, Gud!

Joseph hørte Gud Faders Røst;
Dette skænkede Drengen Trøst.
Gud og hans elskelige Søn
Talte til ham, som Svar paa Bøn,
Vær takket, Gud!

Joseph hørte vor Frelsers Ord;
Hjertet slog, og hans Fryd var stor,
Kundskab han fik om Livets Vej,
Lydig han blev; han undveg ej,
Men tjente Gud.

Drengen Vished i Sindet fik;
Ej han mere i Blinde gik —
Joseph forvist var sand Profet;
Verden har ingen større set.
Vær takket, Gud!

Niels F. Green.

INDHOLD:

Udgivet af den danske og norske Mission.
Præsident for den danske Mission: ALMA L. PETERSEN, Priorvej 12, København F.
President for den norske Misjon: MILTON H. KNUDSEN, Wergelandsvei 7, Oslo.
Trykt hos F. E. Bording A/S